

"Як гэта зрабіць?" - ставіць велькай важнасці праблема, месналіта новая методыка.

Ажойчык Н.А.,
выкладчык

УЛІК І АЦЭНКА ВЕДАЎ ЯК СРОДАК КІРАВАННЯ ЯКАСЦЮ НАВУЧАЛЬнай ПРАЦЫ СТУДЭНТАЎ

Улік ведаў з'яўляецца важным сродкам рэгулявання шматлікіх паказчыкаў навучальнага працэсу. Адначасова ён дапамагае кіраванню якасцю навучання, у тым ліку і вучэбнай працай студэнтаў. Без правільнай арганізацыі ўліку паспяховасці студэнтаў немагчыма рацыянальна арганізаваць навучальную працу.

Складваюцца сістэма ўліку і ацэнкі ведаў студэнтаў не можа быць прызнана цалкам дасканалай. Аб гэтым сведчаць дыскусіі ў педагагічным друку. Эфектыўнасць уліку ведаў студэнтаў нават зніжаецца, таму што выкладчыкі па-рознаму ўяўляюць сабе яго асноўныя функцыі і правілы. Гэта прадвызначае розны падыход да ўліку, прымяненне розных методыв, якія абмяжоўваюць выкарыстанне закладзеных ва ўліку адукацыйных, выхаваўчых і развіццёвых магчымасцей.

Якія ж асноўныя функцыі ўліку? Важнейшай з іх з'яўляецца адукацыйная. Сутнасць яе ва ўдасканаленні методыві праверкі ведаў, уманняў і навыкаў, іх сістэматызацыі, у павышэнні ўзроўню адукаванасці, у развіцці культуры навучальнай працы студэнтаў, іх пазнавальных інтарэсаў.

Другая функцыя - кантралюючая. Яна дазваляе сачыць за ходам і вынікамі вучэбнай дзейнасці студэнтаў. Гэта функцыя патрабуе кантролю ў трох накірунках: з боку выкладчыка, узаемнага кантролю студэнтаў і самакантролю.

Развіццёвая функцыя ўліку ведаў праяўляецца ў тым, што пад яго ўплывам удасканальваюцца ўвага, памяць, мысленне, інтарэсы, стымулоецца пазнавальная актыўнасць студэнтаў.

Мэта арганізуючай функцыі - стымуляванне акуратнага наведвання семінараў і практычных заняткаў. Улік фарміруе ўзасмаадносінны ў студэнцкім калектыве.

І, нарэшце, функцыя выхаваўчая. Улік ведаў дапамагае выходзіць у студэнтаў адказнасць за сваю вучэбную працу, за дысцыпліну працы.

Патрабаванні да ўліку - сістэматычнасць, індывідуальнасць, дыферэнцыраванасць, мэтанакіраванасць, аб'ектыўнасць.

Адзіства патрабаванняў азначае, што адзін і той жа ўзровень ведаў павінен ацэньвацца рознымі выкладчыкамі аднолькава.

Асноўныя віды ўліку ведаў, уманняў і навыкаў - бягучы, тэматычны, выніковы. Першыя два віды адносяцца да ўліку самастойнай працы студэнта на працягу семестра.

Важнейшая роля ў падрыхтоўцы высокакваліфікаваных спецыялістаў павінна належыць сістэматычнаму ўліку - бягучаму і тэматычнаму.

З усіх відаў ўліку ведаў найбольш цяжкімі для студэнтаў з'яўляюцца іспыты і залікі, якія падводзяць вынікі працы студэнтаў над тэарэтычнымі і практычнымі курсамі за паўгоддзе ці навучальны год. Асноўнае іх прызначэнне - не толькі кантроль, а і ажыццяўленне адукацыйных і выхаваўчых функцый. У ходзе падрыхтоўкі да іспытаў ці залікаў студэнты, паўтараючы вучэбны матэрыял па пэўнаму прадмету, сістэматызуюць, часам па-новаму асэнсоўваюць, абагульняюць і засвойваюць яго як адзінае цэлае.

Агафонава Н.А.,
выкладчык

КІНАМАСТАЦТВА Ў СІСТЭМЕ КУЛЬТУРАЛАГІЧНЫХ ВЕДАЎ

Кіно разам з іншымі экраннымі відамі мастацтва займае ў сучаснай культуры становішча лідэра. Аўдыёвізуальны характар інфармацыі, агульнадаступнасць, усепранікальнасць, легкасць тыражавання забяспечваюць яму вялікую па маштабах аўдыторыю і самыя разнастайныя сферы выкарыстання, у тым ліку і ў працэсе пазнання.

Экранная культура адлюстроўвае новы, электронны сінкрэтызм, узровень усеагульнага сінтэзу. Гэтая акалічнасць абумоўлівае яе інтэртэкстуальнасць, г.н. спалучэнне разнастайных, разнакасных вобразных сістэм - ад дакладна фатаграфічных да ўласна крэатыўных.

Сінтэтычная прырода кіно дае арыгінальныя магчымасці «кансервацыі» практычна ўсіх аб'ектаў мастацкай культуры: тэатральных спектакляў і архітэктурных помнікаў, твораў музыкі, жывапісу, літаратуры і, нарэшце, уласных кінематаграфічных твораў. Прычым літаральнае іх фільмапрадуцыраванне (у аднаведнасці з чыста прыкладнымі задачамі) не распаўсюджана. Тут мае месца, як мінімум, іх экранная адаптацыя, а ў лепшых выпадках - стварэнне новай мастацкай субстанцыі. Канкрэтныя прыклады - мноства добра вядомых навукова-папулярных, дакументальных, ігравых стужак аб дзеячах мастацкай культуры, а таксама - фільмы-экранізацыі (у тым ліку анімацыйныя), фільмы-спектаклі (драматычныя, оперныя, балетныя і г.д.). Падобныя кінакарціны адлюстроўваюць тралдыцыйна паважлівыя ўзасмадачынэнні мастацтваў, калі той ці іншы